

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/167/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2515208077
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2515208077.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobcu: CASPER UNION s.r.o., IČO 24 830 801, so sídlom Olivova 948/6, Praha, Česká republika, zastúpený: Mgr. Martin Straka, advokát, so sídlom Londýnská 674/55, Praha, Česká republika, proti žalovanému: U. A., narodený X.XX.XXXX, trvale bytom O., o zaplatenie 103.340,13 Kč s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany č. k. 6C/327/2015-123 zo dňa 14.1.2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

II. Žalovanému sa n e p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. konanie zastavil a výrokom II. žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Napadnuté uznesenie súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. § 161 ods. 1, 2, § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, čl. 2 ods. 1, čl. 4 ods. 1, čl. 16 ods. 2, čl. 17, čl. 26 ods. 1 Nariadenia Rady (EÚ) č. 44/2001 z 22.12.2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že predmetom konania je pohľadávka žalobcu vyplývajúca zo zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným ako fyzickou osobou spotrebiteľom a žalobcom ako dodávateľom, ktorá ma charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Z listinných dôkazov označených ako Smlouva o Půjčce na kliknutí č. 8611/34185308/SU zo dňa 11.4.2009, Smlouva o poskytovaní bankovních a ďalších služieb zo dňa 23.6.2008, Prohlášení o okamžité splatnosti již vyčerpané částky úvěru včetně úroků a dalších finančních závazku zo dňa 12.1.2012 ako aj z Oznámení o postoupení pohľadávky novému věřiteli zo dňa dňa 9.2.2012 súd prvej inštancie zistil, že žalovaný uviedol ako adresu trvalého pobytu I. XXXX/X, O., ale ako adresa na zasielanie korešpondencie bola žalobcom využívaná adresa V O. XXXX/XX, Y., Česká republika. V priebehu konania žalovaný telefonicky dňa 15.8.2016 oznámil, že sa dlhodobo zdržiava v zahraničí. Matka žalovaného na dopyt súdu prvej inštancie vykonaný prostredníctvom Obvodného oddelenia Policajného zboru Piešťany dňa 8.11.2017 oznámila, že žalovaný býva a pracuje v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska minimálne 15 rokov, Slovenskú republiku nenavštevuje. Z pripojeného spisu tamojšieho súdu sp. zn. 7C/187/2012 súd prvej inštancie zistil, že žalovaný dňa 24.4.2013 oznámil adresu svojho pobytu na adrese XX Y. H., I. regis, V., LU XX P., Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska a dňa 27.11.2017 oznámil, že na území Slovenskej republiky sa nezdržiava až 17 rokov.

4. Vecne súd prvej inštancie argumentoval tým, že ide v tejto veci o spor zo spotrebiteľskej zmluvy s cudzím prvkom (t. j. žalovaným zdržiavajúcim sa v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného

Írska), a preto je potrebné postupovať podľa čl. 16 ods. 2 a čl. 26 ods. 1 Nariadenia Rady (EÚ) č. 44/2001 z 22.12.2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach. Z doterajších zistení vyplýva, že žalovaný sa zdržiava a aj v čase začatia konania sa zdržiaval na území Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska s úmyslom trvale sa tam zdržiavať (podľa vyjadrenia samotného žalovaného sa tam zdržiava už 17 rokov) a na území Slovenskej republiky sa v čase začatia konania ani v priebehu konania nezdržiaval. Práve z dôvodu, že žalovaný je spotrebiteľom nie je možné posudzovať právomoc slovenských súdov podľa všeobecných ustanovení o právomoci (čl. 2 a nasl. nariadenia), ale podľa ustanovení o osobitnej právomoci vo veciach spotrebiteľských zmlúv (čl. 16 ods. 2 a nasl. nariadenia), v zmysle ktorej právomoc konať v tejto veci majú sudy Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z dôvodu, že žalovaný mal už v čase začatia konania bydlisko v tomto členskom štáte. Za tohto stavu by právomoc Okresného súdu Piešťany bola daná za predpokladu, že by sa žalovaný tohto konania zúčastnil, resp. dostavil sa na vytyčené pojednávanie. Žalovaný sa však k žalobe nevyjadril, nezúčastnil sa na pojednávaní a teda sa na tunajší súd v zmysle čl. 26 ods. 1 tohto nariadenia nedostavil. Na základe uvedeného právomoc súdov Slovenskej republiky v tejto veci konať a rozhodnúť založiť nemožno. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie nemá právomoc v tejto veci konať a rozhodnúť a je potrebné konanie zastaviť.

5. Súd prvej inštancie mal za to, že zastavenie konania a vznik celého sporu zaviniť žalobca, a preto vzniklo žalovanému právo na náhradu trov konania. Nakoľko si žalovaný žiadne trovy konania neuplatnil, ani mu žiadne nevyplývajú zo spisu, súd prvej inštancie mu ich náhradu nepriznal.

6. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že nesúhlasí s postupom súdu prvej inštancie, jeho príslušnosť je daná trvalým pobytom žalovaného, ktorý je na území Slovenskej republiky. Žalovaný dňa 23.6.2008 uzavrel s právnym predchodcom žalobcu Smlouvu o poskytovaní bankovních a ďalších služieb, dňa 11.4.2009 uzavrel Smlouvu o Půjčce na kliknutí č. 8611/34185302/SU. V oboch uvedených zmluvách uviedol ako miesto trvalého pobytu adresu na území Slovenskej republiky - I. XXXX/X, O.. Už z dôvodu uzavretia týchto zmlúv je vylúčené tvrdenie žalovaného, že sa zdržuje vo Veľkej Británii po dobu najmenej 17 rokov. Žalobca v žalobe riadne označil trvalý pobyt žalovaného a len konštatovanie rodinných príslušníkov žalovaného, že sa nezdržuje na území Slovenskej republiky, nepovažuje žalobca za právne relevantné. Ďalej žalobca uvádza, že pokiaľ nie je známy pobyt žalovaného, je na mieste určiť žalovanému opatrovníka, ktorý bude v konaní konať v prospech žalovaného. Nie je možné, aby sa súd zbavil svojej zákonnej povinnosti, keď z dôvodu trvalého pobytu žalovaného na území Slovenskej republiky, je príslušnosť súdov vo Veľkej Británii vylúčená. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie tak, že konanie sa nezastavuje.

7. Žalovaný odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie nepodal, k odvolaniu žalobcu sa nevyjadril.

8. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. a) Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

10. Predmetom konania je rozhodovanie o nároku žalobcu na zaplatenie sumy 103.340,13 Kč s príslušenstvom titulom Smlouvy o Půjčce na kliknutí č. 8611//34185302/SU uzatvorenej dňa 11.4.2009 medzi právnym predchodcom žalobcu Raiffeisenbank a.s., IČO 49240901, so sídlom Hvězdova 1716/2b, Praha 4 a žalovaným. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením konanie zastavil pre nedostatok právomoci vo veci konať a rozhodnúť, keďže žalovaný ako spotrebiteľ nemá bydlisko na území Slovenskej republiky. Žalobca nesúhlasil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, mal za to, že len konštatovanie rodinných príslušníkov žalovaného, že sa nezdržiava na území Slovenskej republiky, nie je možné považovať za relevantné. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na obsah preskúmaného uznesenia i argumenty žalobcu predstreté v odvolacom konaní bolo posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky a dané skutkové okolnosti na rozhodnutie súdu prvej inštancie o zastavení konania pre neodstrániteľnú prekážku konania.

11. Podľa § 9 Civilného sporového poriadku, ak spor alebo vec nepatrí do právomoci súdu Slovenskej republiky, súd konanie bezodkladne zastaví.

12. Podľa § 161 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

13. Podľa § 161 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

14. Súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (procesné podmienky). Zákon však výslovne procesné podmienky neuvádza. Možno teda dôvodiť, že procesnými podmienkami musia byť také vlastnosti súdu a účastníkov, ktoré jedine umožňujú dosiahnuť cieľ civilného konania. Ak v konkrétnej veci nie sú splnené procesné podmienky, takéto konanie vykazuje nedostatky. Na strane súdu patria k procesným podmienkam také vlastnosti, ktoré sú vymedzením jeho práv a povinností vykonávať ako orgán štátu civilné konanie a na základe jeho výsledkov rozhodovať. Nedostatok procesných podmienok môže byť jednak neodstrániteľný, jednak odstrániteľný. Neodstrániteľný je nedostatok procesnej podmienky, odstránenie ktorého za danej právnej úpravy nie je možné. Odstrániteľný je taký nedostatok procesnej podmienky, k odstráneniu ktorého môže súd prispieť za eventuálnej súčinnosti s niektorým účastníkom. Medzi neodstrániteľné procesné podmienky sa zaraďuje aj nedostatok právomoci súdu (§ 9 Civilného sporového poriadku).

15. Medzi stranami nebolo sporné, že právny predchodca žalobcu ako veriteľ a žalovaný ako spotrebiteľ uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere a právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským. Zo skutkových zistení v prejednávanej veci vyplynulo, že žalovaný dňa 15.8.2016 telefonicky oznámil súdu prvej inštancie, že sa dlhodobo zdržiava v zahraničí, že matka žalovaného I. A. pri pokuse o doručenie zásielky žalovanému oznámila dňa 8.11.2017 Obvodnému oddeleniu Policajného zboru Piešťany, že žalovaný žije a pracuje minimálne 15 rokov v Anglicku, Slovensko nenavštevuje. Všetky zásielky súdu prvej inštancie doručované žalovanému na adresu I. XXXX/X, O. sa vrátili súdu prvej inštancie s oznámením príslušného poštového podniku „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. Lustrácie vykonané súdom prvej inštancie v registri Sociálnej poisťovne a v registri Zboru väzenskej a justičnej stráže boli negatívne. Podľa Lustrácie v Registri obyvateľov SR zo dňa 10.10.2018 má žalovaný od 30.1.2018 hlásený trvalý pobyt na adrese O.. Z obsahu pripojeného spisu súdu prvej inštancie spisová značka 7C/187/2012 v právnej veci totožných strán sporu vyplýva, že Listom zo dňa 24.4.2013 otec žalovaného U. A. oznámil súdu prvej inštancie, že žalovaný sa 11 rokov nezdržiava na adrese I. X, O. a posledná známa adresa žalovaného, ktorú má je XX Y. H., V., L. XX P., England, že žalovaný telefonicky dňa 24.4.2013 oznámil súdu prvej inštancie, že sa dlhodobo zdržiava v zahraničí na adrese XX Y. H., V., L. XX P., England, že žalovaný telefonicky dňa 27.11.2017 oznámil súdu prvej inštancie, že na Slovensku nebýva už 17 rokov.

16. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností sa v prvom rade zaoberal otázkou jeho právomoci vo veci konať a rozhodnúť. Na základe informácií uvedených v odseku 14. tohto uznesenia je zrejmé, že žalovaný by mal už takmer 17 rokov žiť a pracovať na území Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie náležite venoval pozornosť otázke svojej právomoci a podľa názoru súdu odvolacieho súdu správne zistil skutkový stav. Súd prvej inštancie síce zistil dostatočným spôsobom skutkový stav, no vec

nesprávne právne posúdil. Pochybenie súdu prvej inštancie totiž nastalo pri aplikácii Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej aj „nariadenie Brusel I“) na daný prípad, keďže uvedené nariadenie Brusel I bolo s účinnosťou od 10. januára 2015 zrušené a nahradené novým Nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej aj „nariadenie Brusel la“). Treba poznamenať, že nariadenie Brusel la (článok 66 odsek 1.) sa uplatňuje na konania začaté, na listiny úradne vyhotovené alebo zaregistrované ako verejné listiny a na súdne zmiery schválené alebo uzatvorené od 10. januára 2015, čo je bezpochyby aj prejednávany prípad, keďže konanie v súdenom spore bolo začaté dňa 31. decembra 2015. Po preskúmaní veci však odvolací súd dospel k záveru, že sú dané dôvody pre potvrdenie napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, aj keď súd prvej inštancie aplikoval nesprávny právny predpis (nariadenie Brusel I), pretože jeho závery vyjadrené v odôvodnení uznesenia sú použiteľné aj v prípade aplikácie nariadenia Brusel la.

17. Podľa Článku 18 odseku 2. nariadenia Brusel la druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko.

18. Podľa Článku 26 odseku 1. nariadenia Brusel la okrem právomoci založenej na iných ustanoveniach tohto nariadenia má právomoc súd členského štátu vtedy, ak sa žalovaný zúčastní konania. Toto kritérium sa neuplatní, ak sa žalovaný zúčastní konania, len aby namietol absenciu právomoci, alebo ak má iný súd výlučnú právomoc podľa článku 24.

19. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení dospel odvolací súd k záveru, že pre účely určenia právomoci súdu treba vychádzať z Článku 18 odseku 2. nariadenia Brusel la, preto správne súd prvej inštancie v preskúmvanej veci skúmal najskôr bydlisko žalovaného v čase začatia konania. To, že má žalovaný takmer 17 rokov bydlisko v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska, vyplynulo z jeho vlastných vyjadrení v konaní a v konaní vedenom na súde prvej inštancie sp. zn. 7C/187/2012 i z vyjadrení jeho rodičov v oboch konaniach. Z dĺžky tohto časového obdobia pobytu žalovaného v zahraničí nemožno vyvodit', že by sa jednalo o pobyt prechodný. Toto časové obdobie je dosť dlhé na to, aby väzby žalovaného v Slovenskej republike prestali byť väzbami trvalými a vonkoncom nie väzbami spojenými s bydliskom žalovaného. I doručovanie súdnych zásielok na adresu bývalého trvalého pobytu žalovaného v Slovenskej republike prebehlo bezúspešne, napokon i lustrácie v registroch Sociálnej poisťovne a Zboru väzenskej a justičnej stráže boli negatívne. Z takto vykonaného dokazovania nemal odvolací súd žiadne pochybnosti o správnosti skutkových zistení súdu prvej inštancie ohľadne bydliska žalovaného a v plnom rozsahu sa s nimi stotožňuje bez toho, aby ich opakoval. To, že mal žalovaný nahlásený trvalý pobyt do 29.1.2018 na adrese I. XXXX/X, O. a od 30.1.2018 na adrese O. je bezpredmetné, keďže z hľadiska určenia bydliska nie je rozhodujúce, kde je osoba podľa predpisov o evidencii obyvateľstva toho-ktorého štátu prihlásená na trvalý pobyt, ale rozhodujúci je vždy reálny pobyt a kritérium trvalejšieho zdržiavania sa v určitom mieste. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že niet žiadneho dôvodu odchýliť sa od záverov súdu prvej inštancie, keďže žalovaný má bydlisko v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska a preto nie je daná právomoc slovenských súdov na konanie v tejto veci, kde žalovaný ako druhý účastník zmluvy vystupuje v postavení spotrebiteľa.

20. Pre úplnosť považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že nariadenie Brusel la síce v slovenskom preklade používa pojem „bydlisko“, avšak tento termín nemožno považovať za totožný s bydliskom v zmysle vnútroštátnych predpisov, teda ako adresu evidovaného trvalého pobytu fyzickej osoby. Pojem „bydlisko“ v zmysle unijného práva tak, ako ho používa nariadenie Brusel la, nie je v uvedenom nariadení definovaný, bližšie upresňovaný je len v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, prípadne ustálenou vnútroštátnou judikatúrou. Vo všeobecnosti však možno zhrnúť, že pri určení bydliska v zmysle unijného práva nie je vnútroštátna evidencia trvalého pobytu osoby rozhodujúca, prihliada sa na zámer fyzickej osoby zotrvať na určitom mieste z hľadiska dlhodobejšej perspektívy, teda miesta pobytu tejto fyzickej osoby, ktoré si daná fyzická osoba zvolila ako miesto, kde pracuje, trvalejšie býva so záverom zotrvať na určitom mieste v relevantnom rozhodnom časovom horizonte. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že judikatúra Súdneho dvora Európskej únie i judikatúra slovenských súdov ohľadom definovania kritéria bydliska/obvyklého pobytu fyzickej osoby pre účely výkladu nariadení Európskeho parlamentu a Rady konštatovala, že bydliskom v zmysle týchto nariadení sa rozumie miesto, kde sa osoba skutočne a s charakterom trvalosti zdržuje, aj

keď je prihlásená na trvalý pobyt v obvode súdu iného členského štátu a pojmy bydlisko (v zmysle unijného práva) a trvalý pobyt (v zmysle vnútroštátneho práva) nie je možné stotožňovať a vnútroštátne registrovaný právny stav nie je zásadný, pretože fyzická osoba sa v mieste trvalého pobytu nemusí reálne zdržiavať. Vzhľadom na uvedené je tak zrejmé, že evidovaný trvalý pobyt na území Slovenskej republiky nemohol byť pre založenie právomoci súdu Slovenskej republiky v danej veci zásadný a smerodajný, pokiaľ mal súd prvej inštancie preukázané a z viacerých nezávislých zdrojov verifikované, že žalovaný sa dlhodobo (17 rokov pred podaním žaloby) reálne na adrese evidovaného trvalého pobytu nezdržoval, žiadnu zo zásielok súdu na tejto adrese ani nepreberal. Odvolacia námietka žalobcu o tom, že v žalobe riadne označil trvalý pobyt žalovaného, je tak neopodstatnená.

21. Nenáležitá je aj odvolacia argumentácia žalobcu, že pokiaľ nie je známy pobyt žalovaného, mal súd prvej inštancie ustanoviť žalovanému opatrovníka, ktorý bude konať v prospech žalovaného. K uvedenému odvolací súd uvádza, že aktuálne účinný Civilný sporový poriadok nepozná inštitút opatrovníka pre osobu, ktorej pobyt nie je známy tak, ako ho upravovalo ustanovenie § 29 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.20116. Predchádzajúca právna úprava ustanovenia § 29 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.20116 nebola prevzatá do nového procesného predpisu a uvedené ustanovenie už nemá v civilnom sporovom konaní ekvivalent.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené od počiatku neboli splnené podmienky pre začatie a vedenie konania (podmienka právomoci súdu) o žalobe žalobcu o zaplatenie sumy 103.340,13 Kč s príslušenstvom, keďže vzhľadom na bydlisko žalovaného (spotrebiteľa) v čase začatia konania nemal súd prvej inštancie právomoc vo veci konať a rozhodnúť. Súd prvej inštancie sa s podmienkou právomoci v konaní vysporiadal správne, na túto neodstrániteľnú prekážku v konaní prihladol a náležite konanie zastavil, čo je potom dôvodom pre potvrdenie napadnutého uznesenia pre jeho vecnú správnosť z iného právneho dôvodu, nakoľko ani toto pochybenie súdu prvej inštancie nemohlo byť dôvodom na iné rozhodnutie odvolacieho súdu ako potvrdenie napadnutého uznesenia (vrátane rovnako správneho rozhodnutia o náhrade trov konania, ktoré inak odvolaním ani spochybnené nebolo a v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti) podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario Civilného sporového poriadku tak, že plne úspešnému žalovanému nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z Článku 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku zakotvujúceho procesnú ekonomiu, keďže rozhodovanie postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku najskôr o nároku na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, že žalovanému žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

24. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).